

[Indenrigsministeren]

modstrid med de udførlige oplysninger, som jeg har givet i besvarelsenerne til kommunaludvalget. Overflytning fra Diakonissestiftelsen er netop lagt til rette på en sådan måde, at plejepersonalet og det lægelige personale kan videreføre traditionerne fra Diakonissestiftelsen.

Og så synes jeg oprigtigt talt, som jeg sagde ved førstebehandlingen, at man nu skylder Diakonissestiftelsen ro. Formanden for Diakonissestiftelsens bestyrelse har over for kommunaludvalget, som det har været nævnt, meget stærkt givet udtryk for, at hensynet til stiftelsens fremtid nu kræver, at der bliver arbejdsro. Formanden har også afvist muligheden af, at den plastikkirurgiske afdeling forbliver på Diakonissestiftelsen i kortere eller længere tid.

Jeg skal slutte med at understrege endnu en gang, at der i denne sag har været forsøgt uendelig meget for at sikre Diakonissestiftelsen som alment hospital, men i et decentraliseret sygehuvæsen har en minister ikke mulighed for at tvinge kommunerne til at bruge et privat hospital, når behovet for senge er stærkt faldende. En minister kan jo ikke ligefrem tvinge sygehuskommunerne til at lukke egne afdelinger.

På den baggrund synes jeg, at der kan være grund til at glæde sig over, at det er lykkedes at finde en løsning som den, der er fundet frem til. De ældre får bedre muligheder – også for genoptræning – og 400 personer sikres beskæftigelse på Diakonissestiftelsen, og det med en funktion, hvor den særlige ånd, som karakteriserer Diakonissestiftelsen, kommer til sin ret. Samtidig – og det vil jeg godt understrege – er det sikret, at læbe-ganespalte-behandlingen bliver indpasset på rigshospitalet under fuldt betryggende forhold for såvel patienterne som de pårørende, sådan som det hidtil har været på Diakonissestiftelsen, hvilket jeg også har understreget over for kommunaludvalget.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg skal ikke komme nærmere ind på indenrigsministerens historiske redegørelse. Det vil tage for lang tid. Den har for mange svagheder. Men jeg vil gerne gøre indenrigsministeren opmærksom på en elementær parlamentarisk spilleregul: folketetinget skal ikke

underrettes om ministerens beslutninger, når de går på tværs af folketingets beslutninger; når ministeren opdager et problem i forbindelse med en gældende folketingsbeslutning, skal sagen tilbage til folketetinget. Det er en meget elementær parlamentarisk spilleregul, som jeg håber at ministerens kolleger i regeringen vil gøre indenrigsministeren opmærksom på.

Jeg stillede for et øjeblik siden et spørgsmål til hr. Svend Erik Hovmand, som jeg ikke har fået besvaret. Nu er han gået, men jeg vil bede en af hr. Svend Erik Hovmands partifæller om at opfordre ham til at komme op på talerstolen og svare på det ganske elementære spørgsmål, jeg stillede.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg kan nu konstatere, at hr. Agerschou ikke bare er uopmærksom i timerne, men at han heller ikke læser de papirer, han får tilsendt som medlem af folketingets kommunaludvalg.

Jeg vil gerne gentage, hvad ministeren allerede har sagt én gang: den 16. maj 1984, umiddelbart efter at afgørelsen var truffet i bestyrelsen, blev folketingets kommunaludvalg orienteret om denne sag.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Svend Erik Hovmand, at jeg levende kan forestille mig, hvilken inkvisition fra de nuværende regeringspartier, de daværende oppositionspartier, jeg var blevet slæbt for, hvis jeg havde handlet som den nuværende indenrigsminister og underrettet kommunaludvalget, efter at beslutningen reelt var truffet.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Hørte jeg virkelig rigtigt? Mener hr. Svend Erik Hovmand, at folketetinget bare skal orienteres, når en minister omgør en gældende folketingsbeslutning? Er det den form for parlamentarisme, hr. Svend Erik Hovmand fra partiet venstre går ind for?

Dagmar Mørk Jensen (RV):